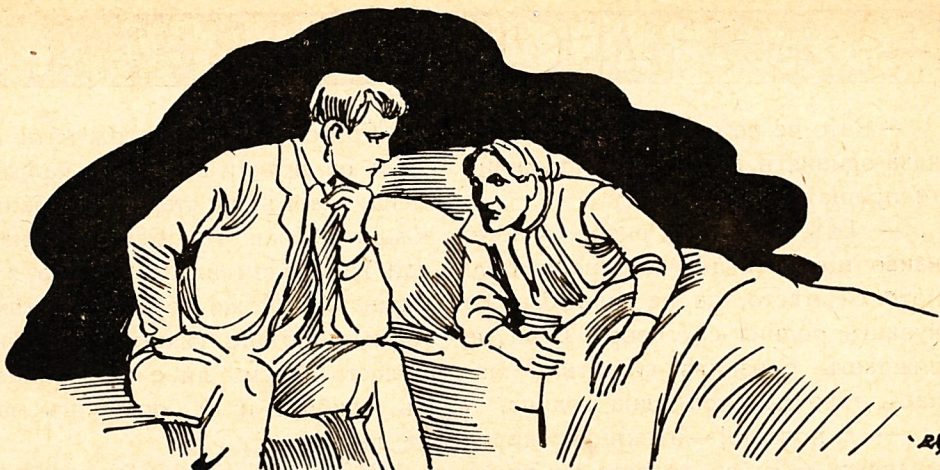

МАИЧИНЪ СЪВЕТЪ

Лекиятъ привечеренъ вѣтръ на раната есенъ едва кждрѣше водитѣ на Охридското езеро. Слънцето залѣзваше задъ близкитѣ мѡрави ридове, и последнитѣ му лжи багрѣха водата на езерото съ кървави петна. Тихичко пропѣваха нѣкжде звуци на кавалъ, които се примѣсваха съ сладкия звѣнъ на хлопотаритѣ отъ закѣснѣлитѣ стада.

Въ тази прекрасна привечеръ, когато мало и голѣмо изпитваше радостта на спокойнитѣ и тихи часове, единъ младъ момѣкъ се разхождаше край езерото съвсемъ невеселъ. Той не забелязваше нито дивнитѣ багри на залѣзващото слънце, нито чуваше прекраснитѣ звуци на кавала. Той бѣше дълбоко замисленъ съ погледъ спрѣнъ нѣкжде въ далечината, нататѣкъ, кждето се губѣха синитѣ ридове и отъ които започваше грѣцката земя.

Рано въ зори той щѣше да трѣгне на пѣтъ, да отиде въ столицата на гърцитѣ, за да учи, а тѣй много му се искаше да бжде въ Охридъ, тѣй много копнѣеше да слуша само сладката българска речъ и само на нея да се радва. Трѣбваше да изпълни едно задължение: да учи, да научи много, за да може да бжде полезенъ на своитѣ сънародници, губещи се въ мрака на робството.

— Григоре, ей Григоре, кжде си се заплесналь?

Нѣколко младажи, разхождащи се съ една лодка изъ езерото, видѣха на замисления момѣкъ.

— Нали утре ще заминавашъ?

— Та тѣкмо защото ще заминавамъ, съмъ се замислиль.

Младажитѣ достигнаха съ носа на лодката до брѣга на езерото, завързаха я за малката скеля и скочиха вънъ.